

Posudek oponenta bakalářské práce

Jan Popelka, Smíchovská střední průmyslová škola a její žáci v období před první světovou válkou, FHS UK 2009, 80 s.

Práce Jana Popelky sestává (včetně úvodu a závěru) z 11 kapitol, přičemž stránkový rozsah této části čítá 37 stran. Ve větší polovině práce autor čtenáři předkládá hlavní výtěžek práce s pramenným materiálem, který představují tabulky s daty o studentech Smíchovské střední průmyslové školy v letech 1901 – 1914 (s. 38 – 66), dále pak obrazové přílohy (s. 68 – 78) a seznam použité literatury a pramenů (s. 79 – 80).

Téma práce je obtížně definovatelné, autor sám ho v úvodu nastiňuje velmi mlhavě: „Z informací, které se daly o žácích získat a které budou dále popsány a rozebrány, jsem se snažil dozvědět se něco přímo o nich i o jejich zázemí.“ (s. 5). Jasně formulované otázky a metod práce s materiálem pak chybí úplně. Z tabulek nakonec vyplyne, že data, která se autor rozhodl ve zvoleném období sledovat, se týkají: vyznání, místa a roku narození, školného, stipendií a profesního zařazení otce či poručníka.

Po úvodu následuje velmi stručné zhodnocení pramenů a literatury. Třetí kapitola s názvem „Vývoj průmyslových škol a založení C. k. státní průmyslové školy na Smíchově“ obsahuje základní faktografii k danému tématu, bohužel vytrženou z kontextu systému školství monarchie ve sledovaném období, což je s ohledem na řadu titulů uvedených v seznamu literatury poněkud zarážející. Tento nedostatek z mého pohledu značně snižuje hodnotu celé pasáže. Čtvrtá kapitola, opět ve velmi obecné a základní rovině, pojednává o dějinách Smíchova a vývoji průmyslu v této oblasti. Ani zde nebyla sekundární literatura relevantně vytěžena, přičemž by bylo dobré její výčet doplnit i o základní příručky (např. Pavla Horská, Eduard Maur, Jiří Musil, Zrod velkoměsta: urbanizace českých zemí a Evropa, Praha, 2002). Šestou kapitolu „První ředitelé: Emanuel Hertik a František Péro“ musím označit za zcela nevyhovující, její obsah připomíná spíše „výťah“ z inventáře k archivnímu fondu.

Jádro práce se nachází v následujících pěti kapitolách (s. 19 – 34). Autor v nich rozebírá data soustředěná v tabulkách. Data pochází z poměrně širokého souboru pramenů, nicméně autor nikde nevysvětluje, jak postupoval při výběru sledovaných kategorií (jejich výčet viz výše) a jak data hodlá interpretovat, což v podstatě ani nečiní. Některé ze závěrů navíc napovídají, že se autor příliš neorientuje v dobovém kontextu. Příkladem může být vyzdvižení faktu, že v konfesijním složení žactva v daném časovém úseku jasně převládají

katolíci s téměř 93% (s. 21). Údaj je naprosto v souladu s informacemi dostupnými i v základní sekundární literatuře.

Z formálního hlediska musím práci vytknout i nedostatky v poznámkovém aparátu. Jedná se zejména o chybné citování a opakované citace.

K obsahu a struktuře práce již celá řada výtek zazněla, shrnu tedy pouze ty nejzávažnější. Práce postrádá jasně formulovanou badatelskou otázku, metodologické zázemí a hlubší interpretaci získaných dat. Na druhou stranu lze ocenit jistě náročnou práci s archivními materiály.

Práci i přes velmi závažné výtky doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení „dobře“.

Mgr. Jan Tuček